

[Zahle.]

i Holte — faa Mennesker ved noget om dets Eksistens —, naar det kommer til at ligge paa Frederiksberg, vil faa en ganske anderledes Indtægt, end det nu har. Derfor er det en økonomisk Foranstaltning.

Efter det, jeg her har sagt, kan enhver forstaa, at jeg paa ingen Maade kan gaa med til en Plan om at lade Nationalmuseet blive i Prinsens Palæ, som, hvad man end gør, bestandig vil være udsat for Brandfare. Paa begge Punkter maa jeg derfor gaa mod det af Ministeren atter foreslaaede. Der vilde kun være een Ting, der kunde rokke mig bort fra Kastelsplanen, og det var, at der fremkom et sikkert Tilbud om en forsvarlig Ordning af Museumssagen, f. Eks. ved at bygge Nationalmuseet i Rosenborg Have. Hvis det fremkom med en saadan Styrke, at jeg kunde sige: Naar man nu slutter sig til dette, saa faar man dog en forsvarlig Løsning af Museumssagen, saa vilde jeg vistnok ikke kunne staa imod, for jeg betragter denne Sags Løsning som ganske overordentlig vigtig. Jeg kan næsten ikke tænke mig nogen Sag, som Danmark er mere æresforpligtet til at løse end denne, og æresforpligtet til ikke at forhale, men løse hurtigst muligt. Derfor maa jeg ogsaa, idet jeg udtaler mig for Kastels- og Frederiksbergplanen, dog tage det Forbehold, at naar jeg bliver stillet overfor en Mulighed for en sikker Løsning gennem en anden forsvarlig Plan, vil jeg vise mig forhandlingsvillig til det yderste, for jeg maa staa paa det Standpunkt, at denne Sag skal og maa hurtigst muligt have en forsvarlig Løsning.

Sundbo: Uden at vove sig for langt ud paa Spaadommenes Omraade kan man vist roligt sige, at dette Lovforslag aldrig bliver gennemført her i Rigsdagen i den Form, hvori det nu foreligger. Det er jo ganske det samme, som blev forelagt i Fjor, og da var det allerede forladt af Guder og Mennesker. Jeg tror ikke, der var andre, som for Alvor holdt paa Forslaget, end den ærede Ordfører for Venstrepartiet, Hr. Vanggaard, og saa den højtærede Minister; alle andre havde deres Tvivl om det, og der kunde ikke være Tale om at samle noget Flertal om det. Det kan der sikkert heller ikke i Aar. Det er da ganske forbavsende, at den højtærede Minister har forelagt det samme Forslag igen i Aar. Vi er alle sammen i denne Sal enige om, at det gælder om at faa dette Spørgsmaal løst, at det er en national Opgave af høj Rang, man kan gerne sige den største nationale Opgave, der foreligger for dette Ting i Øjeblikket.

Det havde da været naturligt, om den højtærede Minister havde fremsat et andet Forslag, som havde Udsigt til at kunne samle et Flertal her i Tinget. Det har den højtærede Minister altsaa slet ikke forsøgt paa, han har bare kastet det gamle Forslag ind igen. Det maa jeg meget beklage, navnlig efter de Oplysninger, der er fremkommet fra det ærede Medlem Hr. Wiinblad og fra det ærede Medlem Hr. Zahle i Dag om Brandfaren i Prinsens Palæ og Bygningerne dernede i Stormgade. Det er jo ganske uforsvarligt at vente længere. Der er samlet Penge ind ad privat Vej til denne Sags Løsning, der er skænket en Formue af en enkelt Mand, men Regeringen gør ikke noget som helst alvorligt Forsøg paa at faa Spørgsmaalet løst. Det forekommer mig at være ganske uforsvarligt og en Skam for Landet, at denne Sag vedblivende skal ligge uden at blive løst. Den er alt for vigtig til, at den kan vente, og jeg vil gerne sige, at ude i Landet er vi villige til at være med til at betale, hvad det koster at faa Spørgsmaalet løst. Selv om vi bor aldrig saa fjernt fra Stedet, og vi meget sjældent kommer eller vil komme paa det nationale Museum, saa ønsker Befolkningen ude over Landet Spørgsmaalet løst. Det forekommer mig, at den højtærede Minister burde lytte til de Røster, der lyder ude i Landet, og som kommer frem i Presse og giver sig Udtryk paa Folkemøder og andre Steder, hvor man kan høre, hvad Folket ønsker. Men paa dette Grundlag kan Sagens Løsning sikkert ikke fremkomme. Den højtærede Minister burde derfor hellere sætte sig i Spidsen for et andet brugbart Forslag, som virkelig kunde skabe en Ramme om de smukke Kulturværdier, som skal huses i vort nationale Museum.

Men indtil dette sker, vil jeg gerne henvende Ministerens Opmærksomhed paa et Spørgsmaal, som jeg ogsaa rejste i Fjor under denne Sags Behandling, nemlig at Samlingerne dernede burde udnyttes bedre. Det er meningsløst, at de magasineres, som de bliver det i Prinsens Palæ og de andre Bygninger dernede. Der er intet Menneske, der kan se dem, intet Menneske, der kan faa noget ud af at gaa dernede, man skal lægge Hovedet meget tilbage for overhovedet at se de Værdier, der er der. Det forekommer mig derfor, at den højtærede Minister burde tænke over det Spørgsmaal, jeg rejste i Fjor, at en Del af de Genstande passende kunde udstilles i de mange Provinsmuseer, vi har, indtil selve Spørgsmaalet om Nationalmuseets Bygning bliver løst. Vi har adskillige saadanne udmærkede Bygninger